

prestal, kakor bi bila, na priliko, čudovita kritika, ako bi o kakem pisatelju pisal: „Vaša nova novela ne velja nič, ker imate na komolcu stergano sukno!“ — Ker pa vidim, da Izengrim je radoveden, kako sem jaz šolske preskušnje opravil, ga zagotavljam, da še nisem nikdar padel, kar sem šolske klopi v gimnazii, modro- in pravdoslovji ribal, akoravno je pri vseučiliščnih vedah malih razgovorov (= Colloquia) kakor toče bilo (najmanj 18). — Tudi mu povem, ker je že tako radoveden, da sem pravdoslovje — bo kmalo leto in dan — popolnoma po postavi dokončal.

3) Bi bil po tiskarni postavi tirjal, da bi bil „Botschafter“ sam to opombo ali preklic svoje laži v svoj list vzel, ako bi bil vedil kdaj, in če res bo začel katerikrat izhajati, in če bo pri nas ktereга naročnika dobil? — Samo lansko leto so začeli na Dunaji trije novi tako imenovani centralistični dnevnik za poskušnjo izhajati, pa do naročnikov je nobeden ni dospel.

4) Francoz pravi od tacega, ki se štuli francozko znati, pa nič ne zná: Il parle français comme une vache espagnol. *) Taka se Izengrimu s slovenščino godí, ter trdi, da laščino v Terstu zanikujem, akoravno se vsak bravec lahko spomni, da sem ji dve tretjini mesta dosodil; le o nemščini sem rekel, da ni duha ne sluha! (Sem pes tace molí!)

5) Adolf Kolatschek, vrednik „Botschafter-a“, je nemšk Pemeč, Frankobrodčan od leta 1848 in eden prvih generalov znane, silovite, Slovanom sovražne janičarske trume. Njegov tednik „Stimmen der Zeit“ v Lipsku lansko leto utemeljen imel je samo nalogo, Čehe in potem druge Slovane psovati. — Broj 20, 17. maja 1861 sklene spis: „die Zukunft des Čechismus“ tako-le: (Stran: 761) Die selbstständige Existenz eines nationalen Binnenlandes wie Čechien, kann trotz aller äusseren Befestigungen nie gesichert werden, selbst wenn die Regierung von ihrem ganzen Einflusse für die Zurgeltungbringung der Nationalitätsidee Gebrauch machen wollte; das čechische Eiland könnte dennoch der ringsum heranstürmenden deutschen Civilisationsbrandung nicht widerstehen.“ — Mesca novembra 1861 pa je prinesel spis „die Fortschritte des Čechismus“, kjer kolaček skoz kakih 8 strani strašno tuli, da se česki jezik in česki upljiv širi, da so Nemci na Českem zgubljeni, ako se vlada tacemu českemu počenjanju energično nasproti ne postavi! — To je doslednost, to je logika te propagande!!

Na Hrvaškem 5. januarja 1862.

Valentin Zarnik.

Dopisi.

Iz doljnega Štajarja 10. pros. † — „Tagespošta“ je v 308. lanskega leta pisala, da je 43 sosesk okoli Maribora prošnjo ponovilo, naj se nemščina v šole in kanceleje (zakaj tudi ne v cerkve?) vpelja. Al takim prošnikom se ni čuditi, da svoj materinski jezik zametujejo, zakaj ako Slovenec ne zná drugače govoriti, kakor da pravi: „je kobilo pri cavni pripintal“, in ne vé, da se drugod bolj čisto kakor okoli Maribora govori, on naj se po vsi pravici svoje slovenščine sramuje, in naj se ktereга koli družega jezika uči. Slovenščini pa odpad takih rojakov hasne, ker se ljulka trebi iz pšenice.

Iz Gorice 12. pros. (Varujte se zvitih farizejev!) Gotova resnica je in list „Ost und West“ je tudi priobčil, da je nek učitelj na tukajšni realki skoval peticijo, po kateri slovenski (ne laški) učenci na ondotni šoli srčno hrepenijo, naj bi se jim kršanski nauk razlagal ne v domačem slovenskem jeziku, ampak v nemškem, in to v položahjenje uma in srca! Kaj si pač o tem mislite „Novice“, ki ste že do zobca prepričale, kako potrebno je kršanski katoliški nauk v maternem jeziku učiti? Mi si mi-

slimo in prepričani smo skoz in skoz, da omenjeni osnovač peticije je vse to zoper svojo lastno vest in prepričanje, tedaj prav po hinavsko storil. Zakaj pa? bo on najbolje vedil.

Iz Tominskega 6. prosenca. Želje, ki ste nam jih drage „Novice“ za novo leto priobčile, ste tudi nam iz srca vzele. Vaše misli so tudi naše misli, in rekli bi — misli celega našega naroda. Tudi pri nas se ljubezen domoljubja očitno zbuja. Iz naših krajev se jih je letos obilno na slovenske časnike naročilo. Pa kako da bi človek teh ljubeznjivih listov z veseljem ne čital, ker tolikokrat misli svojega srca v njih popisane najde! Radi bi že vedili, kakšen bo odgovor na Črnetovo vprašanje, ktereга že tako dolgo pričakujemo. Nadjamo se pa, da kolikor dalje se nam odgovor odlaša, toliko bolje se nam bode odgovorilo. Gotovo bi se bilo tudi na Tomanovo vprašanje drugače odgovorilo, ako bi se bil odgovor nekoliko zakasnil. Al kaj hočemo, še Mojzesu ni na prvi mah voda iz skale privrela. Stanovitni ostanimo! Pričakovati moramo tudi, da se zanaprej pri postavodaji ne bo gledalo več na to, ali je narod velik ali majhen, in ali je že poslednjo stopnjo omike nastopil, ali je pa še le na poti omike; temveč, da se bodo pravice, ki so vsakemu narodu od Boga dane in od cesarja priznane in potrjene, vsem z enako mero merile. Takrat se ne bo mogel nobeden pritožiti, ne da je preveč, ne da je premalo prejel. Le takrat bodo želje vseh sre dopolnjene. Da bi to bilo le skorej! Bratje Slovenci! stanovitnost, srčnost, delavnost in bratovska sloga nam zamore v malo letih to nadomestiti, kar se je v stoletjih zamudilo brez naše krivde. Bog nam daj tudi letos v ta namen mnogo iskrenih delovcev, in blagoslov od zgoraj!

Domoljub.

Iz Tomina 8. pros. — Naša „mногоzaslužena prijateljica Triesterca“ zná tako izvrstno slovenske spise predstavljati, da naredí iz najlepše resnice najgršo laž. Tega nas je prepričal njeni list od 21. decembra, v katerem svojim bravcom prigovarja, da je gosp. vradnika T. nasvet 1. decembra p. m. v zboru kazininih družbenikov na močen opor zadel, ker je hotel sedanjo kazino v čitavnico preobrniti, in „Presse“, „Ostd. Post“ in „Triest. Ztg.“ z drugimi Slovincem prijaznišimi časniki nadomestiti, da je tedaj vse pri starem ostalo, in da je iz tega vzroka iz kazine odstopil. — O tem čvekanji opomnimo „Triesterco“, da bi bila imela pri čitanji tega dopisa krmizlje iz oči obrisati in si ga bliže k nosu pristaviti, pa bi bila vidila, da, kjer je govor od omenjenega gospoda, ni rečeno, da bi bil hotel nemške časnike odpraviti in kazino v čitavnico preobrniti; zakaj 1. decembra ga še domá ni bilo, tedaj ni mogel pri tistem zboru ne ene ne druge reči nasvetovati. Al pustimo jo; naj klepetá, kakor se ji ljubi, saj dolgo že tako ne bo. — H koncu še radostni naznanimo svojim dragim bravcom, da tudi pri nas se napravlja „narodna čitavnica“. V kratkem se bojo poslale pravila deželnemu poglavarstvu v Trst za odobrenje. O tem pa drugikrat kaj več. Z Bogom!

Iz Nabrežine na Krasu 27. dec. M-č. — Postaja železnice je bila tukaj dozdanjim potrebam pretesna, zato se zdaj silno hitro širi, daljša in bolj prostorna napravlja. Tudi poslopja je bilo premalo, tako da so bili še vradniki železnice v veliki stiski zastran stanovališč; zdaj se pa novo poslopje zida, v katerem bodo tudi 3 sobe za cesarsko dvorano zmiraj pripravljene stale, zavolj prestopa iz nemških vlakov v laške, ali pa nasprotno. — Družba železnice je poleg Nabrežine na razpotji proti Laškemu še eno novo postajo napravila „Bivio di Duino“, in na tej postaji ob 9. uri in 59 m. zjutraj, in ob 4. uri in 36 m. zvečer postaja vlak Nr. 9 in 10, ki med Vidmom in Trstom vozari. — Po prizadevi našega marljivega župana gosp. T. G. se je tukaj lepa in prostorna šola sozidala, in tudi na srenjskih pašnikih veliko drevja zasadilo, kar je očitno hvale vredno. — Sliši se tudi, da bo županstvo omislilo novo cerkveno zvonenje, ki je prav potrebno. Bog daj srečo! —

*) „Zná francozko, kakor krava španjsko.“

Letina je bila pri nas zavolj velike suše le srednja, vina nismo veliko pridelali, pa kar ga je, je prav dobra kapljica; oljka je malo rodila, repe in zelja pa je bilo obilno.

Iz Ljubljane. *) 12. prosinca bode z zlatimi pismenkami zapisan ostal v pratiki letošnjega leta. Našemu vodniku na polju slovenskega razvitka, dr. Janez Bleisweis-u, izročilo je 12 poslancev od štajarskih Slovincov krasno srebrno majolko v živo znamenje, da imajo tudi oni enake občutke do njega kot Kranjci, izvolivši ga lansko spomlad na treh krajih za svojega zastopnika v deželni zbor.

Rečenega dne ob poldne zbere se, na čelu mestni župan in predsednik čitavnice, gosp. Ambrož, mnogo domoljubnih mestjanov na kolodvoru, tudi visokocenjeni naš gosp. dr. Toman je prišel iz daljnega Gorenškega, da dočakajo s kočijami omenjene gospode, ki so prišli po železnici od štajarske strani. Veljavni možaki duhovnega in svetnega stanja bili so z radostipolnim srcem sprejeti in v gostivnico „k slonu“ odpeljani.

Ob treh popoldne zbere se množica prijateljev v stanovališču doktorjevem, kjer mu od gospodov poslancev kot govornik izvoljeni in slovenskemu svetu slavnoznani pisatelj in rodoljub, sedaj fajmošter št. Jurski, gosp. Davorin Terstenjak, z izvrstnim govorom izroči lepo majolko, polno, kakor je rekel, najvročeje ljubezni štajarskih Slovincov. Govor je tako važen, da tukaj javno v imenu vseh prijateljev doktorjevih prosim — in znam, da vsakemu govorim iz srca — naj se prihodnji list „Novice“ na toliko raztegne, da se vidi, s kakšnimi besedami in s kakim namenom je bila izročena ta posoda že starega slovenskega pomena na Štajarskem.

Gospod dr. Bleiweis, do solz ginjen in sèm ter tjè s trepetajočim glasom pa vendar z navadno svojo krepko besedo odvrne, da mu bo ta dan zmiraj ter zmiraj ostal v najlepšem spominu, kar jih je do sadaj že doživel; za tem ob kratkem opisavši dvajsetletno svoje delovanje omeni, kako je leta 1843, ko je začel vredovati „Novice“, kot prva beseda, davajoča mu pogum na trnovi poti narodni, prišla ravno od štajarske strani od nepozabljivega domoljuba A. Kremplja, ki že davno spava v hladni zemlji, in kako se zmirom ginjenega srca spominja tega dokaza, da so ga Štajarci popolnoma razumeli. Našteval je nadalje krepko podporo, ki mu je dohajala in mu dohaja še dandanašnji iz vseh slovenskih okrajin, s katero edino le je mogoče bilo storiti kolikor se je storilo. Po vsem tem izreče presrečno svojo zahvalo ter prosi gospode poslance, naj povejo štajarskim bratom, da mu bo premila majolika v mnogih grenkih trenutkih tolažljivo krepčilo in spomin, da ne opeša v svojem začetju; tako on razumeva premili ta dar. — Potem vès ginjenega srca vsakemu od poslancev dá poljub, ter prosi, naj ga širijo med svojimi in njegovimi prijatli ob Savi in Savinji, Dravi in Muri.

Za tem vodja poslancev gosp. Terstenjak bere z večkratnimi živioklici ustavljanu pesmico, ki jo je v znamenje globoke svoje nalušenosti napisal prost mlinar pri Celju, pošteni in premožni Anton Grabič, ter prosil, naj se izroči dr. Bleiweis-u. Je li tedaj res, kar naši protivniki trobijo, da narodno zavest ima le mala pešica slovenskih prenapetnežev?

Komaj pa je bila presrečna ta pesmica prebrana, pride

*) Naj mi, častiti bravelci, ne zamerijo, da so „Novice“ sprejele v svoj današnji list popis slovesnosti, ki je mene zadevala in mi hvalo dala, ktere nisem zaslužil. Bolj kot vsak drug čutim nespodobnost tega slavopisa; al prosim vsakega, ki dobrovoljno misli, naj mi pové: ali bi smele „Novice“ ignorirati blago srce naših štajarskih bratov? ali bi bile smele le z malo vrsticami odpraviti toliko prijazni prihod naših ljubljenih sosedov v Ljubljano? Kdor zavoljo tega spisa in govorov, ki jih ima po mnogostranski želji še prinesiti prihodnji list, kamen zgrabi zoper mene, naj mi verjame, da še nikoli tako živo kakor danes nisem čutil potrebe še kakega družega, saj tedenskega narodnega lista. Vrednik.

po telegrafu pozdrav od mariborskih rodoljubov, ki je izbudil novo veselje.

Pri gostiji, ki so jo s krajnsko zeleniko vred slavile tudi iz Štajarskega poslanske žlahne vina, bilo je toliko toliko zdravic veselih, da nam jih ni mogoče vseh omeniti; napivalo se je v krajših ali daljih govorih pričujočim in nepričujočim; naj tedaj, da ne izpustim proti svoji volji nobene, omenim le eno zdravico humoristično, ki jo je gospod župan Ambrož napil bratom Štajarcom tako: „Prvikrat so danes štajarski Slovinci prišli v Ljubljano potrdit, kako visoko cenijo omiko slovensko, ker so mnogo zasluženemu branitelju prijazni dar v spominek prinesli. Da so oni, ne pa kranjski Slovinci to storili, se skoraj Kranjcom enmalo pod nos kadí. Al tolaži naj nas premišljevanje, da vsak zvon na daljavo bolj doní — pod turnom pa le bobní. Tlačijo nas tukaj še goste megle ljubljanskega močirja in druge težave, da glas domá se le vtopí. Kakor se pa zdaj močirje osuša, tako bo tudi megla zginila, in zvon bo tudi domá veljaven glas dobil. Posebno Vam, ljubi prijatelj, srčno privošim, to slovesnost zato, da bi cvetlice štajarske zemlje lajšale trnovo pot, ktera se Vam domá mnogokrat napravlja, in zavoljo tega gré srčen pozdrav in živa hvala dragim Štajarcom!“

Prav židane volje smo zapustili dom Bleiweisov.

Naj popišem sedaj še ob kratkem majoliko, ki je krasno delo ljubljanskega mojstra Šreinerja. Iz kepe srebra umetno skovana predstavlja od znotraj pozlačeno pitno posodo naših očetov Slovincov, okoli ktere se ovija lično izdelana vinska tertica; pod ročkom je napis iz stare narodne pesmi: „Le primi jo za roče, naj teče, dokler hoče!“ Okoli podnožka se ovija lavorov venec; spodej na stalu pa se bere napis: „Dr. Janezu Bleiweisu v priznanje zaslug za slovenski narod hvaležni štajarski Slovinci leta 1861.“

Na večer krasnega tega dne slavila je goste narodna čitavnica s 3. svojo besedo. V veliki dvorani bil je napravljen v narodnih bojah transparent s napisom: „Slava našim bratom Štajarcom!“ Gosp. predsednik Ambrož začevši besedo v kratkem pa krepkem govoru mnogobrojnemu občinstvu nazočnemu (danes je bila dvorana že premajhna) razodene veselje tega dne, ter pravi, da gospod Bleiweis iz pohlevnosti ni hotel, da se ta slovesnost opravlja tukaj v čitavnici pri besedi, ampak v njegovem stanovališču. Pa čeravno je po takem ta veselica odmaknjena delovanju čitavnice, vendar je to društvo tudi dolžno, da svojo zahvalnost izreče poslancom štajarskim, ker so prišli izkazat iskreno ljubezen Štajarcom do moža našega kroga, moža visokih zaslug o narodni naši omiki. Ko je končal govor svoj na slavo Štajarcom, so grmeli po dvorani živili-klici, ki jih je umerila še le potem sledeča „beseda“. — V prvem koru za to priložnost napisanem in zloženem od gosp. Vilharja pozdravijo se štajarski gosti; za tem ste se peli lepe dve pesmi Nedvedove za tenor; dalje na občo željo ponovljena in spet z veliko radostjo sprejeta kratkočasnica „parlament o slovenskem govoru“; dalje krasni K. Mašekov četveropev „Strunam“; na koncu slišali smo kot cvet te besede krasni potpourí, ki ga je gosp. Nedved z umetno roko zložil iz slovanskih pesem. Da je petje vse z veliko točnostjo izpeljano bilo, pokazali so slušavci s tem, da so vse pesmi dvakrat želeli slišati in da so ob koncu gosp. Nedveda pohvalno pozvali.

Med plesom, ki je na to sledil, olepšanim z tolikimi lepoticami, narodno okinčanimi, imeli so še Štajarci tudi v gostivnici slonovi priložnost, da se soznanijo z duhom, ki veje sedaj med tukajšnjimi domorođci.

Nam pa, ki pišemo te vrstice, ni lepšega odgovora na gnjusobno natolcevanje, na grde one laži, kar jih neki plačani protivniki in neki lažljivci o tem možu sipljejo po svetu. Ko se je, peljaje poslušat slovanski parlament svojega starčka očeta v dvorano, prikazal zbrani množici, so ga sprejeli nalušeni živio-klici od vseh strani. In tako naj Ti skozi 20

let toliko izkušnemu domorodcu ta dan bo spomin, da se hvaležne srca ne dajo odvrniti po nobenem protinstvu.

Naj h koncu pristavimo le še to, da imenik štajarskih rodoljubov, ki so napraviti dali ono lepo majolico, kaže imena častitljivih duhovnov, višjih in nižjih, veljavnih mestjanov in teržanov, pridnih kmetovavcov in obrtnikov in več uglednih oseb iz inteligencije, v ktere se noben strupen zob vtikati ne more.

Ivan Macun.

Iz Ljubljane. Konec tega mesca bo c. kr. deželna vlada izročila deželnemu odboru gospodarstvo tukajšne bolnišnice in kar je ž njo sklenjenih družih naprav, pa tudi gospodarstvo prisilne delavnice ljubljanske.

— V četrtek bo v 5. uri popoldne v dvorani mestnega magistrata v našem listu že večkrat omenjeni slovesni zbor tukajšne pravoznanske družbe v spomin vpeljave občnega državljanskega zakonika (občnih državljskih postavnih bukev) v Avstrii. Ko bo gosp. predsednik začel zbor z ogovorom, bo današnji slovesnosti primern govor imel v nemškem jeziku c. k. rudarski komisar gosp. vitez Vil. Fritsch, za njim pa gosp. dr. Lovro Toman v slovenskem jeziku pod naslovom: „Govor v civilnem pravu“, naposled pa bo podpredsednik, c. k. deželne sodnije svetovavec žl. gosp. Edvard Strahl, govoril o kompenzaciji. Program ta je toliko bolj mikaven, ker se bomo v tem zboru očitno prepričali, da tudi naš slovenski jezik je kakor nemški pripraven za učene razprave.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Odbori, ki so od zbornice poslancov izvoljeni bili za prevdare državnih dnarstvenih zadev, nek prav marljivo delajo. Tudi dnarstveni odbor v zbornici gospôski se o tem poslo večkrat zbira.

— Kdor se želi od vojaščine odkupiti, more to še storiti do tistega dneva, preden pride lozanje na vrsto. Ministerstvo je odkup podaljšalo letos do tega časa.

— Minister unanjih zadev se je te dni podal v Benetke. Časniki ugibujejo, zakaj nek je šel k cesarju, al nobeden pravega ne vé; to pa je gotovo, da kaj posebnega mora biti. Eni mislijo, da zavoljo naše morske armade, zavoljo ktere bo v ministerstvu treba kake prenarredbe; drugi, da se dogovori s knezom Petrullom o tem, kako bi se v okom prišlo terjatvam francozke vlade, ki čedalje bolj tiši v to, da bi se kralj neapolitanski spravil iz Rima. Pa še družih ugibanj je več.

— Druga zadeva, ki sedaj zvonce nosi po časnikih nemških, je odgovor, ki ga je naš minister unanjih opravdal na nasvêt saksonskega ministra Beust-a, kateri želi o ustavi nemške zveze („nemškega bunda“) zlasti o tem premembo, da vprihodnje naj ne ima samo avstrijska vlada predsedništvo v državah nemške zveze, ampak enkrat Avstrija, enkrat Prusija. Avstrijska vlada je odgovorila na to, da v to ustavno premembo le proti temu dovoli, da zvezne nemške države potem kakor skupna moč z svojo armado tudi takrat na vojsko gredó, ko bi kak sovražnik utegnil napasti take avstrijske in pruske dežele, ktere niso v nemški zvezi. Kakor nemški časniki govore, bo ta razprava težavna stvar.

— Tukaj se toliko sliši od roparstva, da mnogo ljudi, ki ponoči grejo iz mesta v predmestja, je prosilo za dovoljenje pištole pri sebi imeti.

Hrvaško. Iz Zagreba 9. prosenca. Že morebiti ta mesec se bo dvorna naša kancelija ustanovila po novi narredbi. — O važni volitvi novega srbskega patrijarha se posvetujete dvorna kancelija ogerska in hrvaška z vojnim ministerstvom, in zedinile so se te više oblasti v tem, da se skliče narodna skupščina, ki si bo novega vladika zbrala in ga cesarju v potrjenje predložila, da se spolne staro

pravo in stara navada. — Sliši se, da železnica iz Siske v Zagreb se bo odprla mesca julija (mal. srpana).

Iz Trsta 9. jan. Ministerstvo je na predlog deželnega poglavarja dovolilo, da se zavoljo trtne bolezni in mnogih družih nadlog, ki tarejo Istrijance, jim zbrisejo dolgovi na davkih do konca preteklega leta 1861. Tudi dolgovi za štampiljne in druge neposredne davšine kakor tudi obrestni obresti (činži od činžev) od davšin zemljišne odveze naj se do tistega časa odpišejo.

Iz Verone 11. pros. Ko se je včeraj zvečer presvitli cesar iz Mantove v Benetke po železnici peljal in na tukajšnjem koledvoru postal, je iz proste volje tolika množica vojakov — bilo jih je menda okoli 20.000 — privrela skupaj, da jih je bilo poleg železnice, po strehah koledvornega poslopja, po vozovih itd. vse polno, in ko so se cesar pripeljali, so jih vojaki sprejeli s tako nadušenimi slava-klici, da se je razlegalo daleč krog in krog. Viditi povsod po Laškem toliko nadušenost svojih vojakov so v ogovoru na zbrano armado v Peschieri pa tudi očitno rekli, da s polnim zaupanjem se zanašajo na svoje vojake v vojski, ki utegne kmali biti. Srčno zadovoljni z duhom, ki veje v armadi, so ukazali, naj se izroči fzm. vitezu Benedeku en milijon gold. za napravo velikanske vojaške bolnišnice na Laškem.

Francozko. Iz Pariza. Senat (starešinstvo) in postavodajni zbor je sklican na 27. dan t. m.

Angleško. Iz Londona. Amerikanci so se udali; vojske ne bo ž njimi. Angleži ploskajo Palmerstonu, da je s svojo krepostjo tako modro doglal ta razpor.

Grško. Iz Aten 4. jan. Čedalje več se sliši o nesrečah, ki jih je napravil potres v več krajih.

Turško. Iz Bosne se 4. dne t. m. piše v „Ost und West“ tole: Turške gosposke poberajo od kristjanov tukajšnjih vse orožje. Čudno je to, da jih ne poberajo tudi od Turkov, ki so, zlasti ker je plemenitažev, ravno tako nezadovoljni kakor kristjani. Bosniški kristjani so popolnoma mirni in ravno sedaj svoje zadnje žule daruje turški armadi. Čeravno uboge kristjane odirajo, da je groza, vendar ni nikoli upora; le jok in strah se sliši, kaj bo čez zimo. Ako bo tako naprej šlo, ne bo treba Hathumayuma, pa tudi ne prenarredb po pariški pogodbi.

Popravek. V poslednjem dopisu „iz senoške fare“ naj se namesti „pri vodi“ bere „pri vodi“, namesti „od vode“ pa „od vade.“

 Današnjemu listu je priložen „Poziv k predplati na trojedni časopis „Glasonoša“, kterege so „Novice“ svojim čitateljem večkrat prav gorko priporočale. Priporočajo ga danes iznova, ker nam od tega časa, kar izhaja, je že mnogokrat djansko dokazal, da je Slovencom iskren prijatelj, da mnogo donša člankov iz naše domovine, da različni njegovi predmeti so pisani v jeziku, ki ga nekoliko slovstveno omikan Slovenec lahko razume ali se ž njim lahko vadi hrvaškega jezika. Sezite tedaj Slovenci obilo po njem; saj tudi naročnina ni visoka!

Žitna cena

v Ljubljani 13. januarja 1862.

Vagán (Metzen) v novem dnarji: pšenice domače 6 fl. 52. — banaške 6 fl. 52. — tursice 4 fl. 54. — sorsice 5 fl. 10. — rež 4 fl. 50. — jecmena 3 fl. 87. — prosa 4 fl. 10. — ajde 3 fl. 80. — oves 2 fl. 12.

Kursi na Dunaji 14. januarja.

5% metaliki 68 fl. 10 kr. Ažijo srebra 38 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 82 fl. 80 kr. Cekini 6 fl. 62 kr.